

Alegria pels temps que viu l'Església

Dc, 10/04/2013 per Josep Gallifa

[Universitas](#)

Si hagués de resumir el sentiment per aquests darrers temps que està vivint l'Església amb una paraula diria: Alegria. Hem viscut amb una gran alegria l'elecció, entronització i progressiu coneixement del papa Francesc. Confesso que no hi entenc molt de la Cúria del Vaticà, ni sabria explicar quins canvis interns s'hi haurien de fer, on pel que va dir Benet XVI alguna renovació caldrà. Per la meua part no tinc expectatives de canvis doctrinals, ni de reformes espectaculars. Sí crec que hi pot haver una progressiva evolució seguint les lògiques dels temps. Però, d'on ve aquesta alegria? En què es fonamenta? Tractaré d'explicar-ho.

El papa Francesc té una forma de comunicar, una manera d'acostar-se a les persones, siguin més importants o menys, i una expressió personal molt identificables. El sentim proper perquè té aquest sentit de l'humor sà que hem pogut conèixer en religiosos que hem tractat, o en capellans de parròquia, un to alegre, distès, cordial, amb aquest distanciar-se una mica del seu rol important i posar en primer pla a l'altre. El Papa Francesc posa per davant les persones, si cal trencant el protocol. L'Església amb Francesc es fa més identificable i reconeixible per allò que en realitat ja és, per aquest estil personal i planer. Això l'apropa a la gent, els propis catòlics i potser també a persones allunyades de l'Església. Això no està contraposat a la seva alçada intel·lectual.

Per altra banda amb els seus gestos dona bona mostra que es posa al servei dels altres, els seus germans bisbes i cardenals, i al servei de Roma i de tot el poble de Déu. Amb aquests gestos l'Església es situa en una posició de major humilitat. En una frase va expressar-ho així: "Una Església pobra i pels pobres". El servei als altres, als més necessitats, es posa per davant, adoptant explícitament posicions inequívocament evangèliques que són comprensibles per tothom, i acostant millor al món d'avui la figura de Jesucrist. Els temps canvien i les circumstàncies i els temps marquen el tarannà que segurament cal seguir en cada època. Segurament Francesc és el Papa que necessita el món d'avui per acostar Jesucrist a les persones, altres temps haurien tingut altres lògiques.

El seu mateix nom fa que inequívocament s'obrin uns temps nous per l'Església. El Dr. Salvador Pié en el full dominical últim titulava un escrit amb la següent frase: "El nom de Francesc, tot un programa Eclesial". Aquests signes i gestos, aquest estil, són consubstancials a aquest pontificat i a aquests nostres temps i un nom ho sintetitza: Francesc. Mai un Papa havia tingut per nom Francesc. El que vaig a dir potser és un desig, però el veig possible: Tal vegada Francesc propiciï la tan necessària aproximació de dues realitats de l'Església que a vegades han semblat seguir direccions diferents: La cúria i l'Església-organització per una banda i els valors evangèlics i poble de Déu per una altra. Quantes vegades hem sentit cristians dir alguna cosa així com "sóc cristià però no m'identifico amb la part institucional de l'Església. Tal vegada amb Francesc hi pugui haver una major experiència d'unitat. Recordem que sense unitat no hi ha amor.

Alegria doncs per el nou Sant Pare. Un jesuïta, un religiós, un cardenal provinent d'una ciutat cosmopolita i diversa, un pedagog i pastor, un home preparat i coherent, que parla clar, d'un país perifèric, i de llengua espanyola. Tal vegada serà un Papa que sabrem interpretar més bé, més pròxim culturalment a les

coordenades de la nostra Església. Ens el podem fer més nostre, de tots. El Papa Francesc ens ha sorprès però també ens interpel·la. Sí, parla molt clar: “Si no parlem de Jesucrist això no funciona”.